

PIRMAS SKYRIUS

Tad štai kaip tai atrodo – atsidurti vienut vienai mirties akivaizdoje.

Tokia mintis ėmė suktis man galvoje, kai ankštoje ertmėje pasijutau atsiribojusi nuo pasaulio. Suglebusi ant cementinio luito, skleidžiančio malonią vėšą, palyginti su tvankia šutra, srūvančia pro tirštuose garuose susidariusią kiaurymę. Šutra, kaip toji Pietų Karolinos Žemumose, kai apsimeta niekur negalinčia nutekėti vandens mase. Bet reikia pripažinti – be jokio vargo užbaigianti pasmerktojo kančias.

Mano minčių grandinę nutraukė irzlus šūksnis.

– Nagi, Sone. Ar dar ilgai ketini ten gulinėti, toje kriptoje?

Kiek pramerčiau vieną akį ir kreipiausi į merginą undinės karčiais, dėbsinčią čion iš už maniškio *Canon EOS* fotoaparato.

– Tai ne kriptą. Tai laikinoji kapavietė.

Fotoaparatas smuktelėjo žemyn, atidengdamas sumišusį praktikuotą veidą.

– Kas čia?

– Tai vieta, kur laidotuvininkai įkeldavo lavoną, kol bus parengta kapo duobė ar mauzoliejus. Manau, kad šioje galėjo išsyt

sutilpti koks ketvertas kūnų. Kartais jie turėdavo čia mėnesiais pragulėti, žiemą įšalus žemei. Gali įsivaizduoti?

– Tai ką, tu guli, kur būta negyvėlių.

Tatuiruoti Lirikos petukai virptelėjo.

– Dabar jų čia nebebūna. – Sunėriau rankas ant krūtinės ir nu-
taisiau kitokią numirėlio pozą. – Padaryk dar kelias nuotraukas.

Lirika įtraukė oro pro dantis, tarsi būtų paauglė, o ne suaugu-
si, trečią dešimtį įpusėjusi moteris, ir mostelėjo man rankute su
žvilgančiais paukščiškais nagais.

– Čia iš rimtųjų gūdu. Aš jau einu lauk.

– Tada dar padaryk vieną, tinkamą į instagramą, ir baigtas
reikalas.

Lėtai užverčiau akis aukštyn, žandikaulis atvipo.

Ji sudejavo, kad *ne tokio gyvenimo jai norėtysi*, bet paskui pasi-
girdo, kaip kelis kartus greitai sučekšėjo fotoaparatas.

– Ar tau čia nedvokia?

– Ne taip jau labai. – Smarkiai patraukiau nosimi, bandyda-
ma nustatyti, kuo taip neįprastai atsiduoda. – Man lyg ir prime-
na drėgną rudenišką dieną. O žinai? Pūvantys lapai ir amoniakas
galbūt...

– Fii, – pasibjaurėjo Lirika. – Man viso šito jau iki kaklo. Ir
baigiu susileisti tokiame karštyje.

Pasitraukiau į šoną ir patapšnojau į cementinį apvalkalą.

– Čia vėsiau. Nenori pas mane?

Lirika pavartė akis su dirbtiniais mėlynais lęšiukais, to paties
atspalvio, kaip žalsvai mėlynos sruogos plaukuose, tarsi sakyda-
ma, kad jai nepriimtinas mano humoro jausmas.

– Noriu oro kondicionieriaus. Ir vaisinio kokteilio. Kurioje
nors iš tų salų, po kurias mudvi, kaip buvo tikėtasi, iškylaus-

me. O ne leisime laiką apgriuvusiose kapinėse. Tėvelis prižadėjo salas.

Stebėjau, kaip ji timpčioja aukštyn ir taip pernelyg trumpus sortukus, ir jau kone girdėjau mamą sakant: „Jeigu reikia taip timpčioti, tai jie tau per maži.“ Kažin, ar dar buvo kokia tikimybė, kad po tokia veido kosmetika, po dažytais plaukais, po tokia laikysena išliks sugebėjimas pajusti malonumą. Per penkių valandų skrydį iš Kalifornijos darėsi aišku, kad toji sugadinta išlepėlė tikėjosi kaip sukūrys išjudinsianti šias vietas. Žinoma, Garsusis Režisierius Tėvelis sutvarkė, kad jo Ryškiaspalvei Princesei taip ir atsitiktų. Dar nepraėjo nė poros valandų, kaip nutūpėme Čarlstone, o aš jau buvau pasirengusi išgrūsti ją atgal į oro uostą. Apskritutė – kokia paritus, tokia pastačius – Lirika kalbėjo garsiai ir reikalavo sau dėmesio. Nutariau, kad prisiimsiu sau misiją gyvenime – kiek tik įstengdama žiūrėsiu pro pirštus, kai ji maivysis per šią išvyką.

Atsisakiusi minties padaryti tobulą nuotrauką, išsirangiau iš įdubos ir žengiau iš kapavietės lauk. Kai jau traukėme purvinu takeliu, apeidamos balas, susitvenkusias po ką tik nušvokštusios liūtis, Lirika padavė man fotoaparatą. Stabtelėjau po citrina dvelkiančia magnolija ir pykštelėjau asmenukę su telefonu.

– Daug selfiniesi? – prisikabino Lirika, vėduodamasi nusičiuptu prie vartų lankstinuku, siūlančiu po kapines naktinį žygį.

– Turiu nuolat kuo nors sudominti savo sekėjus, – suburbėjau, pritaikydama filtrą, paskui dar uždėjau grotažymę #pomagnolijomis.

Pridėjau ir vietos žymeklį – Magnolijų kapinės – ir eidama pasiunčiau į socialinių medijų platybes.

– Pasidarykim dar kelias to piramidę primenančio mauzoliejaus nuotraukas ir trauksim į salas.

Sunkiai plumpinanti man iš paskos Lirika delnu pritrėškė musę.

– Neprisimenu mūsų projekte scenos su kapinėmis.

– Jos ir nėra. Tai šioks toks išankstinis pasirengimas kitam mano projektui.

Tai kaip tik tas projektas, kurį nustūmė į šoną vaidybinių filmų statymo karalius Vitas Kesleris, tada užsitikrinęs, kad įsikišti ir išmėžti šiukšlyną, likusį po jo paskutinio flirto, teks man. Režisierius, kadaise tapęs paauglių susižavėjimo objektu, kad ir kaip stengėsi, nesuvaldė savo aistros.

– Argi tos kapinės ne vienodos? – suraukė nosį Lirika, atrodo, nuobodžiaujanti, o gal net suirzusi dėl aplinkui tvyrančio sieros dvoko.

– Ne, scenarijuje reikalaujama neaprėpiamo dydžio kapinių su ryškiais pietietiškais bruožais, tokiais kaip druskožemis ir samanomis apžėlę ažuolai.

Mostelėjau ranka į nusidriekusius kiek tik akys užmato kapus ir ėmiausi aiškinti pagrobimo scenos sampratą psichologiniame trileryje.

Lirika nusižiovavo.

– Ar negalim judėt pirmyn? Man taip norisi gerti.

Prašykit iš manęs, ko tik norit, tik ne prikąsti kandų liežuvį, ir vis dėlto šiaip taip susivaldžiau, nukreipusi mintis į kai ką malonesnio nei kebli darbinė situacija. Į mirusiuosius.

Kai padarėme dar kelias piramidę primenančio antkapio nuotraukas įvairiais rakursais, per didžiausias Pietų Karolinoje kapines tuo pačiu keliu pasukome atgal ir stabtelėjome tik prie įėjimo, norėjau įmesti pusę dolerio į aukų dėžutę.

Perėjome į kitą gatvės pusę ir sulipome į išsinuomotą automobilį, baltą ševroletą *Impal*. Daugumą dalykų iš praeities ryžtingai palikau praeityje, bet tėvo ištikimybę ševroletams perėmiau besąlygiškai.

Nenorėjau užklimpti prisiminimuose, nes tada vėl imu mintyti, kaip padariau nusikaltimą prieš savo tėvą, ir, Lirikai verksmingai pareikalavus, nusukau oro kondicionieriaus svirtelę iki arktinio šalčio, o kol ji leido priešmirtines aimanas, aš greitosis mis sukėliau nuotraukas į nešiojamąjį kompiuterį ir pasiunčiau jas techninių darbuotojų komandai.

Pasižymėjusi kapinių tyrimus kaip sutvarkytus, atjungiau filmavimo kamerą, įjungiau automobilio variklį ir leidausi į neilgą kelionę Ravenelio tiltu, kuris, apžergęs Kuperio upę, sujungia Čarlstono senamiestį su Maunt Plezanu.

– Išnuomojau laivelį, jis paims mus iš čia ir apiplukdys apie barjerines salas. Be to... – įsileidau dėstyti esminius punktus, kurių apmatų pasidariau lėktuve, skaitydama scenarijų pirmą kartą, bet Lirika pagarsino radiją ir užplėšė Kriso Stapltono* dainą.

Balsas – vykęs Adelės ir Elvio mišinys. Neblogai, bet nepriimtina, kai man išmuša iš galvos visas mintis.

Po teisybei, man paskambino jos tėvas, „Oskaro“ laimėtojas Lesas Morganas, man, *kazkokiai* Sonei Beits, kai šį rytą važiauvau į Los Andželo oro uostą. „Beits, išmokyk mano vaikelį visko, ką pati moki. Pasistenk.“ Ir pokalbis baigėsi taip pat staiga, kaip ir prasidėjo.

Nuvėriau akimis Liriką, kuri brązginu įsivaizduojamą gitarą, ir padariau išvadą, kad čia stenkis nesistengęs. Tačiau pasisteng-

* Chrisas Stapletonas (1978) – JAV kantri dainininkas.

siu, kad šiomis dienomis prieš mūsų akis tarsi burtų lazdele pamojus atsirastų tobula salos aplinka. Pageidautina – šiandien.

Bilnodama pirštais į automobilio vairą prisiminiau vaizdo režisieriaus pateiktą aprašymą. „Įsivaizduok, kaip prie Pietų Karolinos Žemumos žavesio prisideda salų romantika.“ Vos spėjau atsisėsti per gamybinį susirinkimą mūsų Los Andželo biure, išgirdau žodžius „Pietų Karolinos pakrantės“ ir „barjerinės salos“, ir nuojauda man pašnibždėjo, kad atsidūrus toje vietovėje man gali išaušti atpildo diena. Gal ne iš karto, bet ji jau artinosi. O baimė su tuo susidurti buvo dar klampesnė nei pelkių dumbblas, kurio tvaikas atsklido nuo netolimos salelės, kai automobilis lėkė antrą kilometrą ant plieno trosų kabančiu tiltu.

Žinojau, kad man už nugaros išsirikiavusi filmavimo aikštelių neva vadybininkų eilutė tik ir laukia progos perimti mano darbą, neturėjau iš ko rinktis, tik sutikti su Čarlstonu, paskutinę minutę susirasti pakaitalą tai, kuriai taip nepasisėkė šiame darbe, kai filmavimo darbai prasidės jau po dviejų savaičių. Žinoma, tai reiškė, jog teks mažiausiai porą mėnesių taikstyti, kad Vitas bus visiškai arti, bet ir to negalėjau pasirinkti. Juokinga, bet truputį daugiau kaip prieš penkiolika metų pabėgau, trokšdama išskleisti sparnus ir pakilti, ir vis dėlto dar niekad nesijaučiau taip įkalinta narvelyje, kaip dabar.

Po penkiolikos minučių jau kišau automobilį į atsilaisvinusią vietą, tada nupirkau Lirikai buteliuką vaisių punšo *Gatorade*, kol ji galutinai neišglebo po pietiniu birželio dangumi. *Tepadeda jai Dievas.*

– Nepakartojama valčių priepilauka, bus truputis žavingos papildomos medžiagos, – murmėjau pati sau, apmesdama viską akimis.

Tankiai apstatytame plote rikiavosi išvaizdžios parduotuvės ir restoranai, šalia prieplaukos ant bangų šokčiojo įvairiausi laiveliai. Poilsiautojai – kokios tik nori figūros ir odos spalvos – nešėsi šaltkrepsius ir fotoaparatus.

Kilstelėjau savąjį ir padariau keletą nuotraukų.

– Pasižymėkim šitą vietą. Jau įsivaizduoju, kad ją galėtume panaudoti montaže po išgelbėjimo scenos.

– Aha, – atsiduso Lirika. – Tas užima visą amžinybę. Ar mes iš viso vyksim į salas?

– Tam reikia kur kas daugiau visko nei salos.

Žodžiai man jau veržėsi iš burnos, bet tai būtų buvęs visiškai savo laiko švaistymas, todėl tik giliai įkvėpiau, įtraukdama kepamų jūrų gėrybių kvapus ir sūraus oro dvelksmą. Pažįstami kvapai sumišo ir nejuociom iškvietė vaikystės prisiminimus. Bet šiandien neturėjau laiko paleisti jų į laisvę. Nusmaukiau ant akių saulės akinius ir įsiliejau į bangomis plūstančių pėsčiųjų srautą, tikėdamasi, kad jis nuneš mane ir mano vis užstringančią padėjęją į pakrantę prie reikiamo turistinių laivelų nuomos biuro.

Biuru būtų per drąsu vadinti, kaip paaiškėjo, kai prisiartinome prie statinio, panašesnio labiau į bilietų kioską. Šiaip ar taip, bet jie turėjo mano užsakymą, visa kita ne taip svarbu.

Mūsų vadovas Tomas, sykiu ir laivėlio savininkas, nuplukdė mus palei barjerines salas, juostoje vienas nuo kitų atskirtas įlankėlėmis ir druskingomis pelkėmis. Bangavo nesmarkiai, bet visai tyku irgi nebuvo. Bijojau, kad pykinimas bus jau kita Lirikos dilema, bet, žvilgtelėjusi į tą pusę, išvydau ją besideginančią, laivagalyje išsidrėbusią ant suoloelio. Kadangi gyveno Malibu, turbūt turėjo nuosavą jachtą, tad dabar neabejotinai atsidūrė savo stichijoje. Rimtai sakau, jos nepriekaištingai žvilgančios jūros

žalsvumo ir purpurinio atspalvio garbanos liko kaip buvusios, kad ir kokios firmos kosmetiką ji naudojo, didelė tikimybė, kad pagamintą iš žvaigždžių dulkių. Kiaurą dieną skrydžiai, kelionės automobiliu ir pietietiška šutra, bet, nepaisant visko, Lirika vis dar atrodė šviežia kaip vaivorykštės spalvų gėlelė. O aš? Aš neturėjau neišsemiamo biudžeto grožio priemonėms, tad labiau panėšėjau į suvytusią rožę, kurią pirma sumindžiojo, o paskui pagruzdino.

– Lirika, kaip tu? – paklausiau jos dėl viso pikto.

Ji pakėlė nykščius aukštyn, paskui pasitaisė *Cartier* rožinius akinius nuo saulės auksinėmis kojelėmis.

Palengvėjusia širdimi, kad ji kol kas aprimo, išsitraukiau barjerinių salų žemėlapią ir nusliugiau arčiau Tomo aptarti, ką mums reikėtų aplankyti.

Sugebu mąstyti vaizdais, be to, turiu gerą vietos pojūtį, ir tai buvo ypač paranku prireikus aprašytus dalykus aptikti tikrame gyvenime. Be to, šio filmo aplinkai buvo keliami ir praktiniai reikalavimai. Šis bei tas, ką privalėjau priminti Lirikai, neatsisakiusiai minties išsirinkti salą su prabangiais viešbučiais.

Papurčiusi galvą mostelėjau Tomui traukti toliau.

– Mums reikia valdų be smarkiai išvystytos veiklos, su dideliu nuošaliu paplūdimiu.

Taip pat mums reikalingi tam tikri būtiniausi dalykai – naudotis lengvai prieinamais tualetu patogumais ir patikimais energijos šaltiniais, – bet nenorėjau aušinti burnos, bandydama tai išaiškinti savo *padėjėjai*.

Aplankius keletą galimų salų, padarius šimtus nuotraukų, Lirika ėmė stačiai lipti ant sienų. Ne tiesiogiai, bet jeigu jų būtų netoliese, turėčiau ko nors imtis, kad nenusilaužytų nagų.

– Man krenta cukraus lygis. Duokit valgyti!

Ir putliu jos skruostu nuriedėjo stambi ašara, lyg tyčia puikiai deranti prie šio irzlaus išpuolio.

Nusprendusi sutrumpinti ekskursiją, nurodžiau Tomui grįžti atgal į priepilauką, tačiau kai kas atokiau dunksančioje saloje pa-traukė mano žvilgsnį.

– Ar galim stabtelti prie tos salelės ir trumpai pasižvalgyti? – paprašiau, nors Lirika priešinosi ir aimanavo.

Labai užsinorėjau jai įžnybti.

Tomas papurtė galvą, bet greitį sulėtino.

– Indigo sala yra privati valda.

– Indigo sala? Koks intriguojantis pavadinimas. – Bakstelėjau pirštu į nedidelį paplūdimį. – Neužtruksiu nė poros minučių.

– Bet, ponija, įžengti ten draudžiama. Kai kas net sako, kad ten vaidenasi. Juk nenorit apsikvailinti su ta sala.

Neturėjau kantrybės aptarinėti ir iš karto užkirtau tam kelią, išsitraukusi šimto dolerių banknotą, o dabar tereikėjo priplukdyti laivelį prie kranto.

Iš pirmo žvilgsnio Indigo sala atrodė apleista. Paplūdimys labiau priminė sustabarėjusios medienos, kurią niokojo laikas ir orai, nuolaužų kapinyną. Tuojau už paplūdimio nelyginant tvirtovė niūksojo tankiai suaugę medžiai, inkrustuoti druskos kristalais, gausiai pasipuošę austrių ir moliuskų geldelių karoliais, kurie vėjeliui pūstelėjus subarškėdavo, tarsi aibė fėjų supliaukšėtų savo mažais delniukais.

– Na, tai būtų nepakartojamas fonas dekoracijoms, – parodžiau į kiaukutais pasidabiniusius medžius.

Lirika krūptelėjo, nė nebandydama įsivaizduoti.

Na, aš, žinoma, tikrai turėjau viziją, norėjau patyrinti šią ypatingą salą šiek tiek iš arčiau, tad liuoktelėjau iš laivelio ir pa-traukiau prie miško.

– Palauk! – suklykė Lirika ir, išsirangiusi iš valtės, suklypo ant smėlio.

Atstačiau delnus ją stabdydama.

– Palauk laive. Aš greitai.

Regis, įveikusi cukraus trūkumą kraujyje, ji nesiliovė klampojusi per siaurą paplūdimį, aplenkdamą į krantą išplautas medžio nuolaužas.

– Ne, aš irgi noriu pažiūrėti.

Man išsiveržė atodūsis pro sučiauptas lūpas.

– Puiku.

Patraukėme į ūksmingą šimtamečių ažuolų ir padžiūvusių palmečių prieblandą. Nuo geltonžiedžių jazminų, įsipynusių į pomiškio krūmokšnius, atsklido kerintis kvapas ir viliojo žengti išmintu takeliu. Netrukus pro medžius išvydome pasislėpusią sodybą, labiau pritinkančią Žemumų ūkiui, o ne šiai salai.

– Oho, – šnabžtelėjo Lirika.

Ištiesusios kaklus kraipėm galvas, bandydamos kuo geriau ją apžiūrėti.

Proskynos viduryje stūksojo senas dvaro statinys. Raudonplytis, trijų aukštų, su nupilkusiomis baltomis kolonomis priekyje, Jurgio laikų stiliaus namas man priminė seną žmogų, sunkaus gyvenimo aplamdytą ir praradusį ankstesnę išvaizdą. Nusukau žvilgsnį į vešlų daržą, užmatydama dešinėje dar vieną lauką su nematytais piktžoles primenančiais augalais.

Kol tyrinėjome sodybą, kur palei seną pastatą buvo pilna ūkininkavimo įrankių ir panašių daiktų, manęs visą laiką neapleido nemaloni nuojauta, kad esu sekama. Bet niekas nepasirodė, tad nužingsniavau prie namo, užlipau plačiais priebučio laiptais ir pabeldžiau į tamsiai mėlynas duris. Po kelių nevykusių pastangų ką nors prisišaukti pasidaviau, dar kiek pasižvalgiau, atkreipda-

ma dėmesį į saulės elektrinę, lauke įtaisytą dušą ir statines lie-
taus vandeniui.

– Man suvokiamas laukinis šios vietos grožis, bet būtų neį-
manoma jo pritaikyti gana stambaus kino filmo gamybai.

– Filmas apie būrį paauglių, išsigelbėjusių iš sudužusio lai-
vo. – Lirika apsisuko ratu. – Šita sodyba jam pernelyg kaimiška.

– Taigi.

Mėgaudamasi lengvais vėjo gūšiais, vėsinančiais įkaitusią
odą, kilstelėjau nuo sprando sudrėkusius plaukus. Tada palei-
dau juos ir, išsitraukusi telefoną, garsiai perskaičiau neilgą filmo
aprašymą, išsisaugotą užrašuose.

– Būrelis pabėgusių paauglių išplaukia vogtu laiveliu, bet ga-
liausiai tas sudūžta prie salos, kažkur prie rytinės pakrantės. Iš
pradžią viskas gerai, būrelis džiaugiasi naujai atrasta laisve sa-
loje, bet netrukus, kai išsenka maisto atsargos, viskas apsverčia
ir įsiplieskia nesutarimai. Padėtis tampa nepakeliama, išbandy-
mai parodys, ar išgyvens sumaniausi, ar labiausiai prisitaikantys.
Būrelis turės nugalėti gamtos stichijas, save pačius ir vienas kitą.

– Naaa... Tada aišku. Vyniojamės iš čia.

Lirika akivaizdžiai ėmėsi veiksmų ir spaudė mane sutikti.

– Tau reikėjo pasilikti laive.

Žingtelėjau arčiau daržo. Salsvas aromatas dvelktelėjo nuo
prinokusių pomidorų, virkščias svarino sunkūs skaisčiai žali
agurkai. Bandžiau perprasti, ką reiškia šis akį patraukęs vaizdas,
bet man už nugaros pasigirdęs burbėjimas nutraukė mintis.

– Ko tu taip skubi?

– Nes man ši vieta dar klaikesnė nei kapinės.

Lirika demonstratyviai nusipurtė.

Kapinės man pasirodė ne klaikios, o ramios. O ši vieta? Tas
tiesa. Nenuginčysi, kad joje esama kažko nykaus, o aš dar įtariau,

jog mus kažin kas seka. Įbedžiau žvilgsnį į niūksantį namą, bet jame nebuvo matyti nei jokių žmogaus buvimo ženklų, nei vaiduoklių, spoksančių pro langus.

Mūsų dėmesį atitraukė nuo pašiūrės atsklidęs džeržgesys, netikėtai ant žemės pasirito skardinis kibiras. Mudvi suklykėme, o Lirika puolė prie manęs, ir aš, praradusi pusiausvyrą, vos nesuklupau.

– Tai višta! Paleisk mane! Tu mane uždusinsi!

Vargais negalais išsivadavau iš jos glėbio, bakstelėjau pirštu į ryškiai rudą vištą, kapstančią žemę palei apverstą kibirą.

– Matai? Ten viščiukas.

– Aš vos neapsisusiojau. Klausyk, iš rimtųjų, man tikrai prisireikė.

Ir ji sutrypčiojo, neva jau nebegalinti iškentėti.

– Gerai. Eikim.

– Taip. Eikim.

Lirika kaipmat apsisuko ir nuskuodė pro medžių tankmę, keldama tokį triukšmą, kad išbaidyti paukščiai pakilo mums virš galvų. Nustebau, kad susiklosčius rimtai padėčiai ji sugebėjo šitaip išsijudinti.

Prieš leisdamasi jai iš paskos, dar kartą pažvelgiau į namą ir galėjau dėti galvą, kad antro aukšto lange plastelėjo užuolaida. Sumirskėjau, tada labiau prisimerkiau, bandydama dar ką įžiūrėti, bet užuolaida daugiau nesujudėjo.

– Sone! – pro medžius pasigirdo Lirikos klyksmas. – Eikš čia!

Kilstelėjau ranką ir atsiveikindama pamojavau liūdnam, vienišam namui. Nenoriai palikau nuošalų kiemą, taip ir neišsiaiškiniusi jo paslapčių, tik širdies gilumoje nujaučiau, kad gana greitai čia grįšiu ir tyrinėjimus pratęsiu.

ANTRAS SKYRIUS

Būna tokių dienų, kai kiekviena smulkmena savaime atsiduria savo vietoje, tačiau būna ir tokių, kai gali nertis iš kailio, bet kur tik pasisuksi – viskas krinta iš rankų. O šiandien? Šiandien buvo visko – pabuvau suaugusios moters aukle ir sykiu bandžiau susitvarkyti su ta koše, kurios privirė kita suaugusi moteris, bet ši moteris paliko viską kaip buvę, ir vos tik pasiekėme valčių prielauką, suskambo mano telefonas, pranešdamas geras žinias.

Man iš karto palengvėjo, tad atsakiau teigiamai.

– Labai tau ačiū. Iki rytojaus išsiūsiu sutartis, – užbaigiau pokalbį ir įspraudžiau telefoną į krepšį. – Tai vadybininkas iš Mozės salos. Salą jau turim.

Lirika atkuto.

– Ar tai ta su nedideliu viešbutuku?

– Taip. Nuo privataus paplūdimio, kuriuo naudotis gavome leidimą, poilsio namai pakankamai nutolę, kad smalsūs svečiai nekeltų mums rūpesčių.

– O, tai gerai suveikta.

Ir pritariamai palinksėjo galva, kol perėjome gatvę prie automobilio.

Perkaitusios ir ištroškusios, mudvi puolėme ko nors užkąsti į populiarių vietinį restoranėlį, kuris vadinosi „Peidžo ybiškės kepsninė“. Lirikos nuomone, pavadinimas buvo tikra pasaka, ir aš negalėjau nesutikti. Kol kramčiau sumuštinį su krabais, išsiaiškinome, kad jie tiekia maistą pobūviams, o tai taip pat buvo įtraukta į mano parengiamųjų filmavimo darbų sąrašą. Reikėjo atšvęsti šį laimėjimą, tad mudvi pasidalijome milžinišką kokosinio pyrago gabalą ir nustatėme, kad tai pats geriausias pyragas, kurį kada nors esame ragavusios. Nusprendžiau, kad Lirika galų gale visai pakenčiama.

– Mums reikia traukti prie „Užeigos Šemo įlankoje“, – tariau jai, stengdamasi įskaityti Vito man perduotą Deleinės ranka pakraigaliotą raštelį.

Laimė, ji perdavė aplanką su paieškos medžiaga, kai jis jau buvo ją atleidęs.

– Kodėl? Ar ten mes nakvosim šią naktį?

Lirika užbaigė pyragą, šaukšteliu nugramdė glaisto likučius ir atidavė lėkštę padavėjui.

Gūžtelėjau pečiais.

– Dabar vasara, tad abejoju.

– Taip, tai populiarius viešbutis, – įsikišo padavėjas. Vilkintis juodais marškiniais ir kelnėmis, turbūt Lirikos amžiaus, tik ne toks spalvingas ir nuovokus. – Gal dar ko norėtumėt?

– Po teisybei... – Mostelėjau jam prieti arčiau. Nors ir šiaip turėjome darbo, bet negalėjau atsispirti nepaklausinėjusi jo apie tą ypatingą vietą. – Gal teko ką nors girdėti apie Indigo salą?

Jaunuolio veidas išdavė, kad jis kažką žino.

– Tik tiek, kad tėtis privertė mane pasižadėti niekad nesimaišyti ten aplinkui.

– Bet kodėl taip? – pasiteiravau.

Jis apsidairė, pasitikrindamas kitus savo staliukus.

– Vietiniai sako, kad saloje yra tokia pabaisa, kuri persekioja žmones.

Jį pakvietė prie gretimo staliuko sėdinti ponija, kilstelėjusi tuščią taurę.

– Iš tiesų, tai viskas, ką žinau.

Jis gūžtelėjo pečiais, pateikė sąskaitą, dar nusišypsojo ir nuėjo sau.

– Žmogau, mes buvome ten su *pabaisa*, – sušnypštė Lirika ir pliaukštelėjo delnu per stalą, parodydama, ką sugeba dramos aktorės.

– Nieko panašaus ten nėra, – patikinau ją, meluodama tiesiai į akis.

Nuo septyniolikos gyvenau Los Andžele viena pati ir sunki gyvenimiškoji patirtis mane išmokė, kad pabaisos gali pasirodyti prisidengusios kuo tik nori. Vienos iš pirmo žvilgsnio atitinka savo prigimtį – blogas žvilgsnis ir patyčios, kitos pasirodo esančios visai patrauklios, žėrinčiomis akimis ir malonia šypsena.

– Tai tik vietinis folkloras.

Lirika baigė savo gazuotą vandenį ir atsirūgo, prisidengusi burną delnu.

– Kaip tai?

– Prikuriama pasakų žmonių dėmesiui patraukti. Mums jau reikia eiti.

Apmokėjau sąskaitą ir mes vėl leidomės į kelią.

Mano keleivė pabrėžtinai nusižiovavo.

– Šita diena mane išsunkė iki dugno. Kad bent galėčiau nuspūsti.

Sausakimšame Kolemano prospekte man teko gerokai pasukinėti vairą.

– Ir aš taip pat, bet pirmiausia turime tikrai žinoti, kad rezervacija aktoriams ir filmavimo komandai veikia.

Ji pajudino pirštus su tokiais aštriais nagais, kad atrode, tuoj įbrėš iki kraujo.

– Ar negali tiesiog paskambinti.

– Čia tik kelios minutės šiuo keliu. Verčiau pažiūrėsiu pati. Be to, visada gerai užmegzti asmeninį kontaktą su... – ir paskaitą baigiau, nes Lirika ėmė sukinėti radijo imtuvo rankenėles.

Privažiuojame prie viešbučio ant jūros kranto, virš jo baltų, šviežiai išdažytų frontono sienų ant stogo krašto puikavosi milžiniškos raudonos raidės „Užeiga Šemo įlankoje“.

– Oho. Koks žavus. Turbūt pajūrio kaimelio prašmatnybė, ar ne? Tikiuosi, kad šį vakarą galėsime čia apsistoti.

Lirika išsikraustė iš automobilio nelaukdama, kol pastatysiu ją aikštelėje.

Nusekiau jai įkandin į vidų, o ten ji dar kiek paaikčiojo ir pašūkčiojo.

– Baseinas tiesiai ant vandens!

Ji atsigrėžė į mane, tie skaisčiai mėlyni glaustiniai lęšiai su tvisko.

– Gal tikrai nereikėjo atleisti Deleinės. Mergina padarė mums gerą darbą.

Už senovinio registracijos stalo iš naudotų, visokio oro mačiušių lentų tūnojusi nedidukė moteris atkreipė akis į Lirikos sąmyšį.

Droviai šypsodamasi ji kaipmat atsirado šalia mūsų, kur pro galinius langus skleidėsi įspūdingas Šemo įlankos pakrančių vaizdas.

– Kuo galiu judviem padėti?

– Oi! Ji pasakė „judviem“!

Apsimečiau neišgirdusi Lirikos, o registratorė pasistengė į ją nespoksoti.

– Sveika... – permečiau akimis kortelėje jos vardą, – Abe, atvykau čia pasitikrinti užsakymo.

– Aiškus reikalas. – Ji grįžo prie stalo ir kažką surinko kompiuteryje. – Jūsų pavardė?

– Kesler, – ištariau lėtai, o paskui ir paraidžiui.

Abė subarškino klaviatūra ir luktelėjo.

– Hm... neturime jokių užsakymų Kesler pavarde.

– O jeigu *Ewol Entertainment*? Užsakymas turėjo būti padarytas prieš dvi savaites skaičiuojant nuo dabar.

Retai užsakinėdavome pagal Vito gamybos įmonės pavadinimą, pageidaudami likti nežinomi, bet Deleinė Dimvit galėjo ir tai sumauti, kaip sudirbo visa kita.

Abė peržiūrėjo užsakymus ir lėtai pakraipė galvą.

– Man labai gaila.

Mečiau paskutinę kortą.

– Ar jums neteko priimti didelio užsakymo mažiausiai penkiasdešimčiai kambarių – tai turėjo būti padaryta praėjusių metų lapkritį?

Abė patikrino dar kartą, dabar jau stipriai suspaudusi rožines lūputes.

– Ne, ponija.

Tai mane sugniuždė.

– Ir spėju, kad jūs neturite penkiasdešimties laisvų kambarių?

– Mūsų beveik viskas užsakyta iki pat Darbo dienos švenčių.

– Ar tai reiškia, kad ir šiai nakčiai neturite jokio kambario? –
silpnu balsu įsiterpė Lirika.

– Ne. Apgailestauju.

Iš gražiojo viešbučio išėjome tarsi pora pabrukusių uodegas
šunelių. Kelis kartus surinkau Deleinės numerį, tada palikau jai
grasinantį balso pranešimą, kad tučtuojau man paskambintų,
pagaliau susėdome į automobilį ir aš puoliau naršyti užsakymų
įrašus.

Tarsi ką nujausdama, išgriebiau popierių su užrašu „Užeiga
Šemo įlankoje“ viršuje ir atidžiai perskaičiau adresą. Prieš tai
į paiešką įvedžiau tik viešbučio pavadinimą, o ne vietą. Ne tas
adresas, kaip ir numaniau. Dabar surinkau Deleinės įrašytąjį ir
įjungiau variklį. Kaip bjauru, kai retsykais mane apšviečia nuo-
jauta, ir visai netrukus jau reikia susitaikyti su nemalonia tikrove.

Segdamasi saugos diržą Lirika atsisuko į mane.

– Kur *dabar* važiuojam?

Iš stovėjimo aikštelės pasukau į kairę.

– Manau, kad dabar tai laimės ieškoti.

Ji net suurzgė.

– Man niekad nepatikdavo klausytis tokių dalykų.

Po dvidešimties minučių atitolusios nuo priplaukos kur kas
daugiau, nei būčiau norėjusi, išklausėme, kaip navigacijos ponis
pranešė mums pasiekus savo tikslą.

– Tikslas, bet tik jau ne mano, – sušniokštavo Lirika.

Dėl šito turėjau su ja sutikti. Pakreipusios galvas pro priekinį
stiklą spoksojome į nykų viešbutėlį, kol kas nė nebandydamos
krapštytis iš automobilio.

– Vienintelį žodį ta kvaiša gerai išgirdo – šito pavadinime
taip pat yra *įlanka*.

Lirika dūrė smailiu nagu į dulsvai oranžinę iškabą su baltomis raidėmis. „Užėiga su vaizdu į įlanką“. Žemyn siaurėjančios iškabos apačioje raudonai sužėrėjo žodžiai „Laisvos vietos“.

– Čia labai greitai pasikeitė tavo nuomonė apie Deleinę, – sumurmėjau po nosimi ir nutaisiau dirbtinę šypsena. – Bet, šiaip ar taip, tau pasisekė. Jie turi laisvų kambarių šiai nakčiai.

Nepaisydama mano sarkazmo, ji sunėrė rankas ant krūtinės, vėl įsijautusi į aikštingos mergaitės vaidmenį.

– Šitoje skylėje aš nepasiliksiu.

– Stenkis šviesiau žvelgti į tikrovę. Mes dar net neapžiūrėjom. – Smakru parodžiau į tamsiai žalią lipdiniais puoštą fasadą. Čia nebūtų reikėję jokių grožio operacijų nei raukšlių patempimo. Tiktai kokybiškesnio makiažo atsišviežinti. – Dabar madin-ga tokia *retro* seniena su vietos koloritu.

– Didžiulis skirtumas tarp senienos ir lūženos.

Kai išlipome iš automobilio ir patraukėme į mažulytę kontorą, Lirika šiaip taip susiėmė. Jos aimanas beveik užgožė blerbiantys langų stiklai ir greitkelyje be pertrūkio kaukiantys automobiliai.

Už nedidelio registratūros pulsto sėdėjo senyva ponja pa-rausvintais žilais plaukais. Be kortelės su vardu.

– Labas, – pasisveikinau.

– Sveikos, merginos. Aš Erlina.

– Aš Sonė. – Nykščiu parodžiau į susiraukusią padėjęją. –

O čia Lirika.

Žalsvos registratorės akys sužibo.

– Puikūs vardai! Ar galiu būti naudinga?

– Galbūt ir taip. Man reikia patikrinti užsakymą. – Nužvelgiau plastiku padengtą stalviršį. Kompiuterio nematyti. Tik bloknotas su ratilais nuo kavos indų ant viršelio.

Erlina užsismaukė ant nosies bifokalinius akinius ir atsivertė bloknotą.

– Nagi, pažiūrėkim...

Pasklaidžiusi geras dešimt minučių, ji surado užsakymą, visus penkiasdešimt tris kambarius, Kesler pavarde. Prie jo buvo prisegta senovinio pavyzdžio kalkinė kvito nuo kreditinės kortelės kopija su Deleinės parašu.

– Ta mažė... – keiktis Lirika nustojo pašnibždomis.

– Lirika, – spustelėjau delnu jos įsitempusį petuką. – Kodėl tau neaplankius patogumų, o aš pereisiu per kambarius su panele Erlina.

Senoji panelė ištiesė ranką ir nukabino nuo gembės patamsėjusį raktą. Taip, tikrą raktą. O ne kortelę. Ne elektroninį pakabuką, o raktą. Lirika taip pat pamatė ir caktelėjo liežuvium.

– Minutėlę, pasikeisiu batus.

Erlina stenėdama pasilenkė ir nusispyrusi namines šlepetes ėmė autis storapadžius *Velcro* sportbačius.

Kol Lirika nespėjo prasižioti ir įžeisti vargšės moterytės, išsi-vedžiau ją lauk.

– Suprantu! Suprantu! – ir aprėžiau delnu aplink. – Bet prašau tavęs, apsidairyk ir pasistenk surasti ką nors gera.

Raginau ją eiti toliau, tad mudvi užsukome už kampo ir patekome į apleistą kiemą, apsuptą pusračiu išlenkto dviaukščio pastato.

Ji dūrė pirštu į tuščią baseiną.

– Tai jau šis tas, – pasityčiojo ji.

Dar nesugalvojau, kaip jai atsikirsti, kai į kiemą iššlepsėjo Erlina, remdamasi į vaikštynę su teniso kamuoliukais, užmautais ant priekinių kojelių.

– Nekreipkit dėmesio. Jis tik truputį įtrūkęs. Baseino prižiūrėtojas prižadėjo užlopyti, kol jūs visi čia atvažiuosit.

– Nuostabu, – atsiliepiu kiek per uoliai ir nusekiau jai iš paskos iki vienu durų apatiniame aukšte.

Reikėjo būti gan apsukriai, kad raktas pasisuktų spygoje.

– Tai kaltas druskingas oras. Nuo jo viskas rūdija. Net ir mes, seniai.

Ji bandė nusijuokti iš savo sąmojo, bet pasigirdo tik gergždimas, man ir pačiai pavyko ne ką geriau.

– Ar jūs turite apsaugos darbuotoją? – pasiteiravau, pamąčiusi, kad užrakinamas tik koridorius.

– Ne, brangute. Bet pas mus gana saugu.

Ji plačiai atvėrė duris ir pakvietė mane į vidų.

Sienos išmuštos mediena, ant grindų palaikis plytų spalvos kilimas. Pintas staliukas ir tokia pati kėdė šalia dvigulės lovos su užvalkalais, išmargintais žalių ir oranžinių gėlių raštu. Žingtelėjau arčiau ir perbraukiau delnu per antklodę, man ji pasirodė pasiūta iš sintetinio audinio. Vienintelės durys iš kambarėlio buvo į smėlio spalva išdažytą vonią – švarią, tik vos dvelkiančią pelėsiu.

Erlina klestelėjo ant kėdės, medinis rėmas sucypė.

– Na, ir ką manote?

Ką manau? Pradėčiau nuo to, kad pavadinti šį viešbutį *retro* būtų per drąsu. Labiau tiktų *senamadiškas*, ir aš neturėjau vilties, kad čia teiktųsi apsistoti išlepintų aktorių grupė.

Bet tas mintis pasilikau sau.

– Čia švaru ir vėsu, – pasakiau.

– Ak, taip. Valymu užsiima mano dukterėčia su savo dukterim. Jos geros moterys. Ir langai beveik visi sudėti nauji.

Praverčiau nedidelę drabužių spintą – iš vytelių, kaip staliukas ir kėdė. Ant kartelės suposi keli pakabai, skleisdami gailų tablečių nuo kandžių kvapą.

– Ar jis ilgalaikis?

Kvapas? Ar Lirika, prie manęs pripiršta? Ar ta nemaloni padėtis, kurioje atsidūriau, įbrukta į komandą pas Vitą? *Tikiuosi, kad ne*. Uždariusi dureles pažvairavau per petį.

– Ilgalaikis?

Ji papplekšnojo sau per galvą.

– Ar garbanojimas ilgalaikis?

Vos susilaikiau nesusigūžusi. Žvilgtelėjau į save ant sienos kabančiame veidrodyje. Na, aišku, drėgmė padarė savo juodą darbą, nuo jos mano laisvos garbanos susimetė į virpančius žiedelius. Šį rytą išvykstant iš Kalifornijos jos dar siekė žemiau menčių, o dabar pastebimai sutrumpėjo ir tapo tankesnės.

Pabandžiau pirštais pašukuoti, išpainioti rezginius, paskui susukau į netvarkingą kuodą.

– Po teisybei, jos tokios ir yra. Vienintelis ilgalaikis sušukavimas, kurį man darė, – tai plaukų tiesinimas, bet tai nepadėjo.

– Dievuliau, kodėl jūs panorot juos ištiesinti? Tokios gražios garbanos.

Erlina maloniai man nusišypsojo.

Seniai, labai seniai, prasidėjus neklusniai paauglystei pavargusi nuo to, kad labai išsiskyriau iš visų šeimos narių, norėjau tiesių plaukų ir būti panašesnė į vyresniąsias seseris. Karolinos ir Obrės šviesiai rusvi plaukai, krentantys minkštomis bangomis, strazdanos ir melsvos akys buvo paveldėtos iš mamos. Aš iš tėvo giminės perėmiau žalsvai rudas akis, priklausomai nuo nuotaikos pasikeičiančiu atspalviu, ir kaštoninius plaukus, žiemą pa-

tamsėjančius, o vasarą šviesesnius. Matyt, neturiu nieko savo ilgalaikio, išskyrus tik garbanas ir galbūt painiavą, kurią sukėliau savo gyvenime.

Bet dabar turėjau liautis samprotavusi, žingtelėjau arčiau ir nuodugniai apžiūrėjau nedidelį televizorių ant žalvarinio stovo. Televizorių su sukiojamom rankenėlėm ir antena.

– Ar kambariuose yra kabelinis ryšys ir belaidis internetas?

– Žmonės daugiausia leidžia laiką prie baseino arba linksminasi Čarlstone, – atsakė Erlina, išsisukdama nuo klausimo. – Mes turim kambarį su skalbimo mašinomis ir gėrimų bei užkandžių automatais. Ak, ir dar ledų automata.

– Puiku, – pakartojau gal jau šimtąjį kartą ir pasukau prie išėjimo.

Užbaigusi tą trumpą apžvalgą, supratau, kad jau laikas suras-ti Liriką, ir šiandien tai buvo pati lengviausia užduotis. Užtikau ją išsitiesusią plastikinėje paplūdimio kėdėje prie yrančio baseino. Ant vienos pėdos vos laikydamosi karojo vaivorykštinė basutė, kita jau gulėjo ant spirgančio betono.

– Kad tave kur, ji tikriausiai visiškai nusikalusi. Knarkia gar-siau nei mano velionis vyras. – Rakindama duris už nugaros Erlina ėmė niūniuoti, bet man norėjosi staugti. – Susitiksime su jumis abiem registratūroje.

Vos tik senoji ponia nušlepseno sau, išsitraukiau telefoną ir spustelėjau įrašymą – miegančios Lirikos vaizdą ir garsą.

Pasiunčiau įrašą Vitui, pridėjusi žinutę: „Kodėl aš?“

Po kelių akimirku telefonas supypsėjo. „Pasakyk Šamu, kad paimtų jos storą...“

Nė nepasidomėjau, kas buvo po žodžio „storą“, įkišau telefo-ną į kišenę ir pasitryniau kaktą.

Šaipytis iš išvaizdos buvo dar vienas dalykas, kurį, be pabaišų, aptikau pramogų industrijoje. Aš pati kalbu pernelyg tiesmukai. Ne pašnibždomis žmogui už nugaros ir, savaimė suprantama, jokio atsiprašėjimo. Lirika svėrė ne mažiau kaip šimtą svarų pridėjus prie mano šimto šešiasdešimties, o pagal pramogų verslo standartus abi buvome storulės. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl tokia trumpūtė buvo mano aktorės karjera ir ji susidėjo tik iš kačių maisto reklamos.

Na, galiausiai aš vis dėlto įrodžiau, kad mano dešimtas dydis šlovės pasaulyje įstengė užimti vertą vietą. Žinoma, kad taip atsitiktų, per mano jutubo kanalą turėjo būti ištransliuotas provokuojantis vaizdo įrašas, bet, šiaip ar taip, buvo ir pats įvykis. Savo kanalą pradėjau nuo užkulisinių vaizdų, kaip ieškoma vietų filmavimui. Maniau, kad pati samprata bus įdomi, bet sekėjų neatsirado, ir mano įrašai sulaukdavo tik apie dvidešimt peržiūrų. Vitas pasakė, kad dėl manęs galėtų tuo pasirūpinti, bet tada, kaip visada, vos tik su juo susidedi, prie pasiūlymo būtų atsiradusios papildomos sąlygos. Norėjau atlikti ką nors visiškai savarankiškai, kad nesigailėčiau, kad darbo netemdytų įsiskolinimai.

Maždaug prieš dvejus metus galiausiai įvyko didysis persilaužimas – ir ne viena to žodžio prasme. Per kelionę Nevadoje, ieškodama vietų filmavimui, nusprendžiau nufilmuoti ir gabalą savo tinklaraščiui. Nežiūrėdama, kur einu, nusprūdau nuo skardžio ir valandų valandas praleidau įkalinta ant siauros atbrailos. Susilaužiau riešą ir iš baimės vos neišprotėjau, bet net ir tada sugebėjau nepaleisti telefono iš rankos ir nesilioviau filmuoti, nepagailėdama ir savo firminių, žiauria savikritika atmiešėtų juokelių. Mano įrašas prilygo traukinio avarijos kadrams, ir stebėtojai akivaizdžiai nepajėgė atitraukti akių. Jis sparčiai plito

internete, ir mano skurdūs pusanтро tūkstančio kone per naktį šovė aukštyn, peršoko penkiasdešimt tūkstančių sekėjų. Paskui netrukus perdirbau savo kanalą į savotišką žaidimą. *Kurgi mes dabar?* pateikdavo stebėtojams užuominas, kaip susigaudyti, kur aš keliauju. Žinoma, buvo laimimos dovanos, ir tai pritraukė dar daugiau sekėjų.

Na, taip, figūringa mergina nesaikingai garbanotais plaukais įrodė galinti, nors Holivudas jai pasakė atvirksčiai. Manau, čia galima būtų ginčytis, kad man ir nereikėję niekam apie save įrodinėti, bet ar tada nebūtų paneigta viskas, dėl ko žmogus iš viso gyvena ir stengiasi kaip tik tai įvykdyti? Įrodyti sau? Savo sėkmę? Savo vertę? Savo individualybę?

O aš? Kadaisė norėjau įrodyti, kad man nereikia šeimos pritarimo ar palaikymo, įrodyti, kad nepadariau gyvenime pačios didžiausios klaidos, mėgindama įrodyti būtent tai.

Nutariau, kad Vitas mums, „storulėms“, skolingas prabangią naktį, ir leidau Lirikai dar truputį pamiegoti. Pasiėmiau iš automobilio kompiuterį, galvoje netylant jo žodžiams: „Tu pernelyg įsimylėjusi tokį gyvenimo būdą, kad skirtumeis su manim.“ Kad neprabustų sąžinė, o ji pastaruoju metu ėmė mane graužti, užsakiau nakčiai du numerius brangiame viešbutuke Čarlstono senamiestyje. O kad jau pradėjau, tai ėjau toliau ir užsakiau Lirikai skrydį iš pat ankstaus ryto – taip pat Vito sąskaita. Nes viskas, kas čia vyko, pirmiausia buvo jo kaltė.

Kone visų metų darbas turėjo būti atliktas per kelias dienas, ir vienintelis būdas su tuo susidoroti buvo viską daryti pačiai. Kaip ir visa kita mano gyvenime.